

Jo Thomas

Ontsnap naar de Provence

Na haar scheiding blijft Del alleen achter met een vervallen
Franse boerderij. Hoe gaat ze zich redden?

Beng! Beng! BENG!

Waarom uitgerekend vandaag? Op de dag van de verhuizing!

Boven slaat een van de zware houten deuren dicht. Het geluid gaat dwars door me heen, het vreet aan mijn al gesloopte zenuwen. De wind blaast in en om het huis, als een stelletje overenthousiaste plaaggeesten die een ravage aanrichten met Halloween. Behalve dan dat het geen Halloween is, maar begin juni. En het zijn geen geesten die een ravage aanrichten, maar het is de mistral, die hier in de Provence regelmatig waait, en uitgerekend de dag van vandaag heeft uitgezocht om kattenkwaad uit te halen. Ik hoor hoe hij loeit en me uitlacht.

‘Dacht je nou echt dat dit je zou lukken?’

Er klapperen meer deuren. Glazen die ik nog moet inpakken, vallen om op het dressoir. Ik ben al uitgeput voordat de dag zelfs maar is begonnen. Mijn armen en benen zijn zwaar, evenals mijn stemming, alsof ik zware zandzakken achter me aansleep, die mijn toch al geslonken energievoorraad nog verder uitputten.

Langzaam loop ik de lege gang door naar de voordeur. Het waren de prachtige terracottategels die me opvielen toen we hier voor het eerst kwamen. Het rood is op sommige plekken afgesleten tot oranje. Ze lijken een eigen verhaal te vertellen over de vele voetstappen die ze door de jaren heen te verduren hebben gehad. Wij hebben er nauwelijks een stoffig voetspoor op gezet, laat staan dat we hier lang genoeg geweest zijn om er een afdruk in achter te laten.

Ik stap naar buiten met mijn gezicht uitdagend in de wind, die het

opwaaiende stof door het pas schoongemaakte huis voert. Mijn ogen tranen. Ik knipper. We hebben het tenminste gedaan, denk ik. We hebben het tenminste geprobeerd. Ik veeg mijn tranen weg met de hoek van mijn poncho. Ik weet niet of ik straks een jas heb om aan te trekken, als we terugkomen in het vк.

‘Geen zorgen, liefje,’ roept de verhuizer boven de wind uit. Hij draagt een donker, bordeauxrood poloshirt met ‘Broderick en Dochter Verhuizers’ in goudkleurige letters op de borst. Ik knik en probeer naar hem te glimlachen, maar vanbinnen weet ik dat dat te hoog gegrepen is. Ik heb mijn leven totaal niet in de hand. ‘Lexie en ik doen dit soort verhuizingen zo vaak!’ roept hij vrolijk, en loopt terug, na een worsteling met de zware deuren van de verhuishwagen, die hij uiteindelijk heeft weten vast te zetten.

De wagen staat voor het huis geparkeerd, onder de platanen, waarvan de takken enthousiast wuiven, alsof ze een verloren gewaande vriend terugzien. Ze zullen volgend jaar gesnoeid moeten worden... Die gedachte dwaalt door mijn verwarde hoofd als een trein die ondanks de weersomstandigheden precies op tijd aankomt op het station. Knotten, denk ik willekeurig, en houd dat woord even in mijn gedachten, het kalmeert me op een aangename manier, alsof de wind heel even is gaan liggen, en kalmte brengt. Dan rukt hij weer wraakzuchtig op.

Waarom denk ik aan de platanen voor het huis? Ik ben hier volgend jaar niet meer. Dan ben ik... Waar zal ik dan zijn? De chaos die de wind met zich meebrengt sloopt mijn zenuwen opnieuw. De deuren van de vrachtwagen klapperen en de bij elkaar gezette buitenpotten rollen om.

Ralph blaft enthousiast. Hij stuift me voorbij. Hij raakt de achterkant van mijn kuit, waardoor mijn knieën knikken. Hij glijdt over de tegels om naar buiten te rennen en het bezoek te begroeten. Nu heeft hij tenminste een paar krassen op de vloer achtergelaten, bedenk ik scherpzinnig.

Meneer Broderick loopt de paar treden op naar de voordeur. De luiken

boven, die stevig dichtzitten, klapperen in hun sponningen. Eén ervan raakt los en slaat tegen de muur. Ik kijk zoekend om me heen naar Ollie, die moet helpen, maar hij is nergens te bekennen. O, ja, toch. Hij zit in de met stof bedekte auto te telefoneren. Plannen te maken. Ik zucht. Meer plannen.

‘Echt, lieverd,’ zegt meneer Broderick, en geeft me een vriendelijk tikje op mijn elleboog. Hij vergist zich duidelijk in mijn tranen, die veroorzaakt worden door het stof. ‘We doen dit zo vaak! We verhuizen mensen hierheen om van het goede leven te proeven, en worden zes maanden later gebeld om ze weer terug te verhuizen, als ze beseffen dat ze een fout hebben gemaakt. Ze missen alles uit dat goede oude Blighty, en willen weer naar huis! Het gebeurt de hele tijd! Er gaat niets boven Blighty, zeg ik maar. Nietwaar, Lexie?’ Hij verheft zijn stem om boven de wind naar de vrouw te roepen – mogelijk van dezelfde leeftijd als ik, eind dertig – die uit de achterkant van de vrachtwagen springt en naar ons toe loopt. Ze glimlacht. Ze draagt hetzelfde Broderick-poloshirt en een spijkerbroek met een luipaardprint, en heeft kort, stekelig, witblond haar. Ze lijkt zich niet bewust te zijn van de wind die over de oprijlaan wervelt, de rollende terracotapotten en de stofwolken rond haar laarzen met stalen neuzen.

‘Wat, pap?’ schreeuwt ze boven de wind uit.

‘Ik zei’, schreeuwt hij boven het klapperende luik uit, ‘dat we dit zo vaak doen. Mensen hierheen verhuizen en ze zes maanden later terugverhuizen.’

‘Inderdaad.’ Ze glimlacht breeduit. ‘Hij zegt altijd dat er niets boven Blighty gaat.’ Ze staat nu naast haar vader. ‘Leuk om je weer te zien,’ zegt ze, en ineens voelt haar warmte als een glimp van thuis.

Dit keer springen er echte tranen in mijn ogen. Thuis. Waar is thuis precies? We hebben het huis verkocht en onze schulden afgelost toen we hiernaartoe verhuisden. Nu is Ollie ‘thuis’ een huurhuis aan het regelen. Maar ik heb geen idee waar dat zal zijn, of hoe thuis eruit zal zien.

‘Zes maanden, dat is de norm,’ zegt meneer Broderick. ‘Het is wel zo’, grinnikt hij, ‘dat jouw verhuizing de snelste is die we ooit hebben gedaan. Zes weken is waarschijnlijk een record.’ Hij grinnikt nog eens. ‘Waar zullen we beginnen?’ Hij slaat zijn handen ineen en stapt de boerderij binnen.

Zes maanden is de norm, herhaal ik in gedachten. Maar onze verhuizing is de snelste die hij ooit heeft gedaan. Zes weken, van hierheen verhuizen tot naar ‘huis’ verhuizen. Zes lange weken. Ik zucht.

Ralph rent enthousiast rondjes om meneer Broderick en zijn dochter. Ik doe een greep naar zijn halsband, maar hij ontwijkt me. Hij denkt dat het een spelletje is. Dan gaat hij in het stof liggen, waardoor zijn crèmekleurige vacht een perzikachtige kleur krijgt. Hij blaft naar me. Ik gooi wanhopig mijn handen in de lucht vanwege zijn ongehoorzaamheid.

‘Ollie!’ roep ik naar Ollie in de auto. Maar die wuift met zijn hand dat hij bezig is. Hij zegt dat hij in de auto op de oprijlaan het beste bereik heeft. Ik geloof dat hij gedurende deze zes weken meer tijd heeft doorgebracht met telefoneren in de auto dan in het huis.

De mistral waait harder. Hij kan mensen krankzinnig maken, zeggen ze. Ik sla mijn armen om me heen en houd mijn gezicht in de warme wind. Ik sluit mijn ogen tegen het stof, en voel op mijn huid hoe de lucht verandert.

‘Waar zullen we beginnen?’ vraagt Lexie glimlachend.

Ik open mijn ogen en richt me op de ingepakte dozen op de meubels, die terug de vrachtwagen in gaan, en mogelijk naar de opslag, als er geen plek is in het huurhuis. ‘Waar je maar wilt.’ Ik probeer terug te lachen, maar voel me leeg en uitgeput. De dozen waren amper uitgepakt toen ik ze weer aan het inpakken was. Sommige zijn helemaal niet uitgepakt, en ik heb geen idee wat erin zit. De meeste foto’s zijn nooit op de planken beland. Maar dat is maar goed ook, want ik heb een hekel aan foto’s waarop ik mezelf terug zie staren als ik een kamer inloop. In ons vorige huis wilde Ollie per se ingelijste foto’s in de hal en het trapgat. Van ons op onze trouwdag. Zijn afstudeerfoto. Een foto van ons tweetjes tijdens de doop van de baby van

zijn nicht. Ik vond dat ik er vreselijk uitzag op die foto, maar hij vond hem mooi, en zei dat we er leuk op stonden. Mij herinnerde die foto er alleen maar aan hoe ik me die dag voelde: blij voor de nieuwe ouders, maar hol en leeg vanbinnen. Het was vlak nadat mam was gestorven.

En ik weet niet over welk verlies mensen het hadden toen ze spijt betuigden. Mijn verlies speet mij ook. Beide. Het verlies van mam, en dat van mijn laatste kans om zelf moeder te worden. Het was vlak voordat wij hadden besloten om hierheen te verhuizen. Ollie had Ralph toen net gekocht. Ik zeg nu wel dat wij het hadden besloten... Het was Ollies droom. Hij was na zijn ontslag verslaafd geraakt aan *A New Life in the Sun* en *Escape to the Chateau* en dacht dat deze boerderij met haar perzikkleurige muren en afbladderende luiken de oplossing voor al onze problemen zou zijn.

Ik werkte nog bij het grote warenhuis in de stad en genoot van mijn baan. Ik was afdelingsmanager. Ik was er goed in. Ik werd gerespecteerd. Daar paste ik. Ik hield ervan om met klanten een praatje te maken, de voorraden te ordenen en de kas aan het einde van een drukke dag op te maken. Ik wist wie ik was. Nu heb ik geen idee waar ik zou passen. Niet meer hier in Frankrijk in ieder geval, dat is zeker. Niet dat we hier ooit pasten. Toen we hier nog maar net waren, zijn we naar een paar feestjes geweest van expats die hier wonen, maar ik trof niemand met wie ik echt een klik had. Ik vond niemand die van de plaatselijke keuken hield, met mij op Franse les wilde, of kon vertellen waar in de buurt dat kon, of iemand die zelf de kost verdiende en me ideeën kon geven over hoe ik iets zou kunnen opzetten met mijn ervaring in het warenhuis. Elke donderdag kwamen we met de groep expats bij elkaar in de plaatselijke 'pub', het café midden op het marktplein, voor wat drankjes en een Engelse quizavond. Die werd georganiseerd door een knappe vrouw die Cora heette, en twee vriendinnen van haar. Ik hield niet van quizen. Een brede algemene kennis stond nooit bovenaan mijn lijstje van aantrekkelijke persoonlijke eigenschappen. Maar Ollie genoot van de eer om bij het winnende team te horen.

Ik loop terug naar de keuken, in de hoop dat Ralph me zal volgen omdat hij denkt dat hij eten krijgt. In de keuken hangt nog de geur van de rijpe meloen, waarmee ik heb ontbeten om de restjes in de koelkast op te maken, en omdat ik vond dat ik toch iets moest eten, ondanks de knoop in mijn maag. Ik kijk door de openslaande tuindeuren naar het terras aan de ene kant van het huis, waar we nog altijd een keer zo'n lange maaltijd met vrienden moesten hebben – dat hadden we onszelf tenminste wijsge maakt – en het veld dat afloopt naar de vallei en de rivier. De andere kant kijkt uit over het dorp en de paarse lavendel eromheen.

Ik loop de gang weer in. Ralph draait rondjes om meneer Broderick, die fluitend naar buiten loopt. Hij draagt de ene kant van de bank en Lexie de andere. Als ze vooroverbuigt, zie ik net de bovenkant van haar string met luipaardprint. Ik vraag me af of ik ooit nog sexy ondergoed zal dragen. Sinds we uit het vuk zijn vertrokken voor 'ons leven in de zon', draag ik vooral katoenen slips. Ollie heeft het niet gemerkt, maar dat kan ook zijn omdat hij vanaf week één in een van de logeerkamers sliep. Hij had zijn rug bezeerd in een poging om net als Dick te zijn – Dick uit *Escape to the Chateau*. Hij wilde de verstopte afvoer repareren, en veroorzaakte vervolgens een lek en een overstroming, waardoor het plafond in de salon naar beneden kwam. We moesten er een loodgieter, stukadoor en schilder bij halen, en het kostte ons bijna al het spaargeld om het te herstellen.

Gelukkig dacht de dokter die naar Ollies rug keek, dat we hier op vakantie waren, zodat we ons geen zorgen hoefden te maken over hoge doktersrekeningen. Alles wat fout kon gaan, was fout gegaan, inclusief Ollies plannen om online vanuit huis te werken. Onze internetverbinding hier is zo slecht dat hij naar het volgende grote dorp moest rijden om e-mails te versturen. Het was een ramp.

Ralph slaat woest aan het blaffen en stormt naar buiten. Er stuift nog meer stof op, als hij op de oprijlaan afvliegt op wie er ook maar voorbij komt.

'Ralph! Ralph!' Hij negeert me en rent verder de oprijlaan af. Ik weet

maar al te goed dat hij moeite heeft met remmen, en iemand bij het begroeten waarschijnlijk omver zal springen.

Ik ren achter hem aan en blijf hem roepen. Gelukkig draag ik gympen met een dikke zool, een driekwartspijkerbroek en een v-halsponcho over mijn witte t-shirt. Maar ik zie hem nauwelijks in de roze stof die de wind veroorzaakt. Ik haal mijn hond in, die naar niets blaft dan naar de wind die door de bomen waait, pak hem bij zijn halsband en keer terug naar het huis.

Halverwege de oprijlaan sta ik stil en kijk naar de stenen boerderij en haar lavendelkleurige luiken die klapperen in de wind. Ik denk eraan, hoe onze toekomst iets opwindends kreeg toen Ollie me hierheen bracht en zei dat hij ons ideale huis had gevonden, en gekocht. Ik was mijn opzegtermijn aan het afronden in het vk.

De afbladderende verf doet me denken aan de scheur in het plafond van de salon, voordat dat naar beneden kwam. Die scheur was bedekt met een dikke laag verf, zodat het plafond nog iets langer zou standhouden. Dat was precies wat dit huis was: een dikke laag verf om de scheuren in onze relatie op te lappen... en nu was ons plafond naar beneden gekomen.

Ik zie hoe Ollie verwoed zit te telefoneren. Hij laat het inpakken over aan de mensen die hij heeft ingehuurd, en aan mij. Ik kijk naar hem, maar hij ziet mij niet. Ik loop terug om de verhuizers te helpen. De mistral gaat onverminderd door, waardoor de klus twee keer zo zwaar is. De luiken en deuren kraken, jammeren en klapperen. Maar in een mum van tijd hebben meneer Broderick en Lexie de wagen volgeladen. Het is ze gelukt. Mijn hele leven zit erin, klaar om naar huis te gaan.

Huis. Daar is dat woord weer. Terug naar waar we begonnen. Terug naar waar de eerste scheuren ontstonden, na de mislukte ivf-pogingen, Ollies ontslag en de dood van mijn moeder. Wat is er eigenlijk nog over van ons leven thuis? Wat is er eigenlijk nog over van ons? Ik doe een laatste ronde door het lege huis om te zien of er niets meer ligt. Ik haal een vergeten foto van de muur bij de trap. De enige die zich een plekje had

weten te verwerven, aan de spijker die daar al zat. Toen Ollie de rest wilde ophangen, ontstonden er meer scheuren in de muren. Het is een trouwfoto, met alle wensen en dromen van voordat de scheuren ontstonden, en niet meer konden worden geheeld. Het enige wat over is, ben ik, deze foto en Ralph, die nu hijgend door alle commotie aan mijn voeten zit.

‘Oké! Klaar?’ Ollie heeft eindelijk opgehangen en staat in de deuropening. ‘Ik denk dat alles is geregeld,’ zegt hij. ‘We kunnen een paar huizen bekijken als we terug zijn. Niet veel bijzonders, maar het is een begin.’ Hij richt zich weer op zijn telefoon, in een poging te sms’en.

Een begin. Weer een nieuw begin. Opnieuw beginnen. Het huis dat ik heb achtergelaten was iets bijzonders. Ik hield van dat huis. Ik dacht dat het voor altijd ons huis zou blijven. Net zoals ik hield van mijn baan. Nu keren we terug naar onze oude levens, zonder het huis waar ik van hield, of de baan waar ik goed in was. Nu keren we terug naar het begin. En als ik opnieuw zou beginnen, zou ik dat dan met Ollie doen, wetend wat ik nu weet? Is dit een nieuw begin – de woorden vormen zich in mijn gedachten, voordat ik er erg in heb – of is dit het einde? Een gevoel van kalmte, van verstillings overvalt me, van volledige duidelijkheid in de chaos van vandaag.

Ik kijk naar hem en zeg precies wat ik denk.

‘Ik ga niet mee, Ollie.’

‘Wat?’ Hij kijkt op van zijn telefoon, alsof hij me verkeerd heeft verstaan.

‘Ik ga niet mee. Ik ga niet terug,’ zeg ik. Ik kan niet terug naar waar we vandaan kwamen. Niet het huis of de baan, maar ons. Ik kan niet terug naar hoe ik me voelde voordat we hier kwamen. Ollie had de draad al snel weer opgepakt nadat onze ivf-behandeling was opgehouden. Hij had Ralph voor me gekocht, liet hem op bed slapen, en had besloten dat we naar Frankrijk moesten verhuizen. Ik kan niet terug naar het verdriet en de eenzaamheid die ik tijdens ons huwelijk voelde.

‘Doe niet zo belachelijk. De vrachtwagen is volgeladen! Ze staan op het punt om te vertrekken. Natuurlijk gaan we!’

Ik haal diep adem. ‘Ik ga niet, Ollie. We moeten eerlijk tegen onszelf zijn. Ons huwelijk werkte niet in het VK, het werkte hier niet en het gaat daar ook niet meer werken, omdat we het allebei niet meer willen.’

Hij treedt niet in discussie. Ik denk aan de vrouwen van de quizavond, die dol zijn op Ollie, en aan hoelang het zou duren tot hij hun charmes niet meer zou kunnen weerstaan, vanwege onze ‘problemen’... net als de vorige keer. Het was maar één keer, had hij toen, ‘thuis’, gezegd. Ik ben daar niet meer thuis. Ik weet niet waar wel, maar niet daar waar we vandaan kwamen, in een huurhuis met Ollie.

‘Del, ik weet niet waar je het over hebt. We waren het erover eens dat het niet voor ons werkte hier, en dat we terug zouden verhuizen.’

‘We waren het erover eens dat het niet voor ons werkte,’ zeg ik.

Hij zucht geërgerd. ‘Als je niet opschiet, missen we de boot. Ik moet de sleutels nog bij de makelaar langsbrengen voordat we gaan.’